

1. Behoort de wet de groepen van personen ten aanzien van wie zij een beroepsgeheim erkent, aan te wijzen?
3. Moet de wet als ambts- en beroepsgeheim omschrijven:
 - a. wat hem, die het ambt of beroep uitoefent, in die uitoefening als geheim is toevertrouwd;
 - b. wat in die uitoefening als geheim tot zijn kennis is gekomen;
 - c. alles wat in die uitoefening tot zijn kennis is gekomen?
6. Moet als algemeen rechtsbeginsel gelden, dat, wanneer een hooger belang redelijkerwijze geacht moet worden bekendmaking van een ambts- of beroepsgeheim te vorderen,
 - a. de verplichting tot geheimhouding vervalt;
 - b. de bekendmaking plicht wordt?
7. Behoort de erkenning van het recht om op grond van den aan ambt of beroep verbonden plicht tot geheimhouding, zich van het afleggen van getuigenis te versoonen, door wettelijke uitsluiting van die getuigenissen te worden vervangen?
8. Houdt de verplichting tot bewaring van het beroepsgeheim op, zoodra hij dien het betreft, van die verplichting ontheffing verleent?
9. Behoort, bij behoud van den artseneed:
 - a. de uitdrukkelijke belofte van geheimhouding daaruit te worden geschrapt;
 - b. het voorbehoud aan het slot „tenzij” enz. te vervallen;
 - c. bij behoud van dat slot, het laatste gedeelte aldus te worden gelezen „door de wet verplicht of bevoegd verklaard worde”?
10. Behoort — bij levensverzekering — weigering der uitbetaling van het verzekerd bedrag op grond van het ontbreken der geneeskundige opgave van de doodsoorzaak, door de wet te worden verboden?
11. Behoort — bij levensverzekering — de wet de geneeskundigen uitdrukkelijk „bevoegd te verklaren, om, op schriftelijke machtiging van den overledene of den rechthebbende op de polis, van de doodsoorzaak aan den verzekeraar opgaaf te doen”?
12. Behoort de wetgever ervoor te waken, dat bij het spoorweg- en soortgelijk verkeer, met het oog op ziekten en kwalen bij het personeel, de eischen der openbare veiligheid den doorslag geven boven die van het medisch geheim?
13. Behooren uit de wet regelende de uitoefening der geneeskunst en de wet tot voorziening tegen besmettelijke ziekten de bepalingen te vervallen, die den geneeskundige verplichten om aan de overheid opgave te doen omtrent ziekten en omtrent de oorzaak van den dood hunner patiënten?

PINKHOF.

INGEZONDEN.

HET VOORSTEL D^b VAN DE AFDEELING VECHT EN O., HET
PRAEADVIES VAN HET HOOFDBESTUUR EN HET PLAN
VAN DR. VAN MOLL.

Door de Afdeeling Amsterdam en enkele andere afdeelingen is voorgesteld uit het praeadvies van het Hoofdbestuur te laten vervallen de woorden: „dat wettelijke regeling van deze zaak geen uitkomst kan geven”. Dit voorstel is

radicaler en praejudiceert minder dan het voorstel van Rotterdam om het woord „kan” in „mag” te veranderen en verdient dus m. i. aanbeveling. Ook de overtuigde voorstanders van wettelijke regeling kunnen met het volgens Amsterdam gewijzigde praeadvies medegaan evengoed als de besliste tegenstanders. Uit het praeadvies met de toelichting blijkt, dat het Hoofdbestuur kans ziet om een bevredigende oplossing door overleg tusschen de maatschappijen en de spoorwegartsen tot stand te brengen. Hoe het nu mogelijk zal zijn, om 2 partijen tot overeenstemming te brengen, waarvan de eene iets verlangt te weten, wat de ander weet doch niet zeggen wil tenzij daartoe door de wet gedwongen, zie dat is nu voor mij en vermoedelijk voor velen met mij nog niet zoo heel licht te begrijpen. Maar hoe die oplossing gevonden moge worden, ik hoop en vertrouw dat die niet zal liggen in het denkbeeld van den heer F. D. A. C. VAN MOLL, aangegeven in dit *Tijdschrift*, jaargang 1904, deel II, blz. 1564 en nader verdedigd in n°. 18 van den loopenden jaargang. De kern van het denkbeeld van Dr. VAN MOLL komt daarop neer, dat voor de betrekking van spoorwegarts alleen solliciteeren of aangesteld worden medici, die noch formulist noch absolutist zijn, dat zij een schriftelijke verklaring afleggen, dat zij door de (door de beambten bij hun aanstelling) verleende toestemming zich niet tot geheimhouding verplicht achten. Het is zeer te bejammeren, dat uit den boezem der medici, van den voorzitter van de Commissie voor de beroepsbelangen nogal, een dergelijk voorstel is voortgesproten en zoo ik nu eerst mijn bezwaren daartegen in het midden brengt, dan is dit omdat ik steeds gehoopt en verwacht had dat een niet-absolutist tegen het voorstel VAN MOLL te velde zou trekken en zijn: non tali auxilio had doen hooren. Zoowel ethisch als practisch is het denkbeeld van den heer VAN MOLL even afkeurenswaardig. Ethisch kan men er tegen in het midden brengen, dat het bij benoemingen naast de tot nu toe geleverde bewijzen van geschiktheid (kennis, humaniteit enz.) een geheel nieuw element, een gewetenskwestie in het spel brengt, waardoor zeer vele collegae van betrekkingen, waarvoor zij in alle andere opzichten in aanmerking zouden komen, uitgesloten zullen worden. Voorts, dat de medicus voortaan gesteld zou worden voor de keuze tusschen belang en geweten, m. a. w. dat een hoogst onzedelijke pressie op hem zou worden uitgeoefend; en dit gevaar moet bij den slechten economischen toestand van vele medici tegenwoordig vooral niet gering geacht worden. Dat bij meer algemeene toepassing van de methode door andere werkgevers, waar tegenover wij machteloos zouden staan, van ons beroepsgeheim nog veel minder te recht zou komen dan bij een wettelijke regeling, die onze verplichting tot spreken scherp en streng zou omlijnen, is duidelijk. Doch dit gevaar meent de heer VAN MOLL te kunnen ondervangen, door er op te wijzen, dat wij in deze zaak partij zijn en dus bij elke overeenkomst . . . een woordje medespreken. Hoe dit woordje echter den eenling, die weet, dat er voor ieder baantje dat hij weigert, anderen gretig gereed staan en dat het gezag der Ned. Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst zich volstrekt niet tot alle beroepsgeenooten uitstrekt, beveiligen zal tegen eischen van directies, werkgevers en dergelijke, dat verzuimt de heer VAN MOLL nader aan te geven. Of bedoelt hij wellicht in ieder dergelijk geval bindende besluiten

uit te lokken? Verwacht hij daarvan in speciale gevallen, tegenover particulieren, groot succes?

En nu eenige bezwaren van praktischen aard. Stel de spoorweg-maatschappijen volgen den raad en besluiten voortaan slechts medici te benoemen, die de bovenbedoelde verklaring onderschrijven. Maar in een of ander klein plaatsje in ons land, toch gewichtig als spoorwegknooppunt, bijv. Harmelen of Breukelen, zijn slechts één of twee medici gevestigd. Beiden weigeren de bedoelde verklaring te ondertekenen. Dan staan de maatschappijen voor de keuze: geen medicus daar benoemen of de geheele schoone regeling ligt ineen. Met andere woorden: voor de grootere plaatsen van ons land kan de regeling doel treffen, voor het geheele land zal zij nooit kunnen gelden en dus is zij niets waard. Verder geldt de regeling van den heer VAN MOLL slechts voor de spoorwegartsen; voor de andere medici niet, en de spoorwegarbeiders, die wat willen geheim houden, zullen eenvoudig naar een niet-spoorwegarts gaan. Dit bezwaar heeft de heer VAN MOLL gevoeld en nu is het merkwaardig te zien, hoe weinig hij eigenlijk van de opvatting van het beroepsgeheim door de „absolutisten” begrijpt. Want de moeilijkheid bij het ontmoeten van een medicus, die zwijgen plicht acht, ondervangt hij doordat deze òf der directie een wenk geven kan, dat voor bedoelden persoon een andere betrekking gewenscht is, òf haar uitnoodigen, den patiënt onder behandeling te stellen van zijn eigen medicus. Men ziet, naiever kan het niet: een absolutist, die omtrent een patiënt, die zijn ziekte geheim wenscht te houden (want van zoo een is uitdrukkelijk sprake), wenken geeft en uitnoodigingen doet, die noodzakelijk tot opheffing van het geheim zullen leiden. De heer VAN MOLL schijnt onder beroepsgeheim te verstaan: het niet uitdrukkelijk noemen van den aard der ziekte aan derden. De absolutisten hebben een andere opvatting; ware de zaak zoo eenvoudig als de heer VAN MOLL het zich voorstelt, dan bestond de kwestie niet. Immers die wenken, die uitnoodigingen kon de absolutist-spoorwegarts even goed of beter geven dan de ander, die door den patiënt uit vrijen wil tot zijn medicus is gekozen.

Amsterdam, Mei 1905.

D. H. KOETSER.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BERLIJN. — **Wettelijke verzekering voor tandheelkundige hulp.** De „Landesversicherungsanstalt” Berlijn verschaft den verzekerden ook tandheelkundige hulp. Alleen aan kunststanden wordt tegenwoordig jaarlijks 100.000 Mk voor den verzekerden besteed, zoodat men er over gaat denken, een eigen tandheelkundige kliniek op te richten (*Allg. med. Centralz.*).

BAZEL. — **Conferentie voor arbeidersbescherming.** Door de internationale conferentie voor arbeidersbescherming zijn de grondtrekken vastgesteld voor een regeling van het nachtwerk door vrouwen. In beginsel wordt alle nachtarbeid door vrouwen verboden in alle nijverheidsondernemingen, waarin meer dan tien personen werkzaam zijn, tenzij allen tot de familie van den ondernemer behooren. Voor nachtrust moeten tenminste